

dens Enkeltheder, vil jeg heller ikke anse det for nødvendigt at klare dette mere personlige Mellemværende mellem Udvalgets Flertal og dets Mindretal her i Salen for samtlige Thingets Medlemmer. Forsaavidt det ærede Mindretal berørte nogle Punkter, hvor det tidligere havde tænkt paa at stille Vædringsforslag, men hvor det ikke har stillet Vædringsforslag, tror jeg end ikke, at det vilde være ganske i Overensstemmelse med Thingets Forretningsorden, om jeg vilde komme ind paa at forklare, hvorfor Udvalgets Flertal ikke har kunnet følge Mindretallet i detses saaledes tidligere paatænte, men af det selv opgivne Vædringsforslag. Dette er der ogsaa saameget mindre Grund til, da det jo fra andre Sider tilstrækkeligt er blevet paapeget, hvorfor man ikke har kunnet følge Mindretallets Forslag med Hensyn til visse Punkter, og jeg med Hensyn til et saadant underordnet Punkt som Maximum af en Bødestraf maa anse det for overflødigt at opholde det høie Thing.

Naar jeg har begjæret Ordet, er det saaledes kun for at udtale, hvad der ibrigt bør anses for en Selvfølge, at Udvalget gjerne vil tage det Punkt under nærmere Overveielse, som den ærede Justitsminister særlig henlede Opmærksomheden paa, idet Udvalget tør forvente den ærede Ministers velvillige Bistand ved det Forsøg, som han ønskede gjort for at faae en klarere Bestemmelse af, hvad det er for Virksomheder, der overhovedet skulle drages ind under Lovens Omraade. Naar Udvalget har foreslaaet ved Siden af Handelnde at opføre dem, der drive anden borgerlig Næring, er det jo ikke noget nyt Udtryk, men det, der findes i den nugældende Firmalovgivning, som Udvalgets Flertal saaledes har indsat i sit Forslag. Men jeg skal gjerne erkjende, at det vilde være heldigt, om man kunde finde et mere bestemt Udtryk, idet det har viist sig, at der i Praxis har været nogen Tvivl om, hvorledes dette Udtryk skal forstås. Særlig vilde jeg sætte Pris paa, om man kunde faae en Begrebsbestemmelse, som kunde gjøre det klart, at under den borgerlige Næring, hvilken der paahviler Firmaforpligtelse, ikke indbefattes Partsrhederier. Og det af den Grund, at det i det Solovsforslag, som oftere har været omtalt ogsaa i denne Sag, er foreslaaet, at der skulde oprettes særegne Slibregistre vedrørende Søfartsforhold. I disse skulde navnlig ogsaa finde Plads Alt, hvad der vedrører Eiendomsretten til Skibene, altsaa, for saavidt Skibene tilhøre Flere i Forening, Alt, hvad der vedrører dette Fællesskab eller med andre Ord, for saavidt der er Tale om Parts-

rhederier, Alt, hvad der vedrører disses retlige Forhold. Men det vilde næppe være ønskeligt eller hensigtsmæssigt, at Partsrhederier skulde indregistreres baade i de almindelige Firmaregistret og i Skibsregistrene. Forudtæningen baade fra norsk og fra dansk Side, hvad saavel Firma- som Søfartsloven angaar, er den, at Partsrhederiet ikke skulde ind i de almindelige Firmaregistret, men i de paatænte særlige Skibsregistret. Særlig af denne Grund vilde jeg ogsaa anse det for ønskeligt, om man kunde faae et tilfredsstillende Resultat ud af den Underøgelse, som den ærede Justitsminister anbefalede.

Beth: Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) ubvilgede udførligt, hvorledes han mente, at Lovforslaget navnlig paa de tre Punkter, som han nævnte, og som jeg ikke vil behøve her at gjentage, indeholdt betydelige Fremskridt fra den nugældende Lovgivning, og da navnlig fra Loven af 23de Januar 1862, og disse Betragtninger, som bleve fremførte af det ærede Medlem i den Retning, bleve i det Væsentlige tiltraadte af den meget ærede Justitsminister. Jeg tvivler ikke paa, at jeg ogsaa vilde have kunnet slutte mig til disse Betragtninger, dersom vi havde staaet lige overfor dette Lovforslag med den Baggrund for det, enten at vi skulde lovgive paa et nyt Omraade, eller ogsaa, at det havde viist sig, at den bestaaende Lovgivning paa disse Omraader led af væsentlige Mangler, som man havde følt stærkt i Livet. Men det er jo ikke saaledes, vi staa overfor dette Lovforslag; det er ikke Baggrunden for det. I Sverige var det anderledes, thi der havde man en Ordning, som frembød store Misligheder, og som man netop vilde imødegaa paa den Maade, som her er tilfaldet. Men anderledes hos os. Vi have nu, som den meget ærede Minister bemærkede, haft vor nugældende Lov paa dette Omraade, Loven af 23de Januar 1862, i 27 Aar, og de Misligheder, som man nu fremhæver, at denne Lov skulde have, og som man mener at ville afhjælpe ved det her forelagte Lovforslag, har man, mig bekjendt, ikke mærket til i Praxis. Naar dette er Tilfældet og jeg veed ikke bedre — jeg har i saa Henseende søgt Underretning fra Silber og Gull af Tager, som jeg har Tillid til — kan jeg ikke fravige den Betænelighed, som jeg tidligere har udvillet, at jeg har haft ved den Stilling, som Flertallet i Udvalget har indtaget til Lovforslaget. Det forekommer nemlig mig, at det maa være en Opgave for Lovgivningsmagten i det Hele at søge at